

Déšť s větrem sílí a sráží k zemi ohně zrození,
blesky plují z nebe, loď života na prach promění.
Tichou ozvěnou ve vánku, strojem času pluju k soumraku,
osedlal jsem vítr, letím zlatou branou k oblakům.

Ještě jeden den, kdy mám chuť žít,
ještě více slz kane z očí odvážných.
Ještě jedna noc, kdy můžu snít,
vede nás jasná hvězda země statečných.

Zákon a řád, chci stát se ostrovem,
dalekým, navždy volným, svobodným.
Vzestup a pád, můj sen je prozrazen,
proklínám vlastní zrození.

Mířím k dálkám na křídlech snů,
mířím k dálkám zpět do minulosti.
Mířím k dálkám pryč z reálných dnů,
hlas mě volá, říká - "vítej ve vesmíru, pane můj".

Pane vznešený, proč já mám jít,
k temným zítřkům sám, k zástupům raněných.
Východ slunce znám, teď mám chuť žít,
nenávist klíčí ve tvých rukách zbabělých.

Bok po boku sám, smělý a zkušený,
být ve vlastním já cizincem vězněným.
Sám nezůstávám, nadešel čas jít,
dál nezbývá než hrdost odložit.